

tilbage, hvis de overhovedet vil kunne komme ind i deres tidligere opholdsland.

3. Mindretallet er modstander af, at en klage til Ombudsmanden ikke har opsættende virkning på en udvisning. Ganske vist sker det kun sjældent, at Ombudsmanden opfordrer nævnet til at foretage en ny vurdering af sagen, og ganske vist sker det sjældent, at disse sager fører til en tildeling af asyl. Men i de tilfælde, det sker, ville det have været en katastrofe for udlændingen, hvis han var blevet udvist forinden. Samtidig er det oplyst i lovforslagets bemærkninger, at Ombudsmanden afgør 85 pct. af sagerne inden for 2 måneder.

Endelig er det sket, at der under Ombudsmandens behandling af sager er fremkommet nye afgørende oplysninger.

4. Det er fremgået af udvalgsbehandlingen, at i en periode i 1992 kunne Flygtningenævnet behandle 2/3 af genoptagelsesbegæringerne inden for 2 måneder. I stigende grad har asylansøgerne påberåbt sig asylbegrunderende forhold i hjemlandet ved en udvisning. Dette vil naturligvis forlænge en sagsbehandling, men kan umuligt begrunde en regel om, at genoptagelse af en sag ikke har opsættende virkning.

5. Det er ligeledes fremgået af udvalgsbehandlingen, at der for tiden ikke er nogen sagspukkel i Flygtningenævnet, hvorfor de egentlige problemer i asylbehandlingstiden må ligge andre steder end dér, hvor lovforslaget nu griber ind. Det fremgår ligeledes, at problemet med advokater, der ikke kan give møde på de berammede tidspunkter, kun udgør et meget lille problem.

Mindretallet er principielt enig med indenrigsministeren i, at en genoptagelsesbegæring bør fremsættes inden udløbet af ansøgerens udrejsefrist. Derfor bør politiet naturligvis straks begynde at arbejde med sagen, når udrejsefristen er forkyndt og det er blevet kendt, at ansøgeren ikke agter at udrejse frivilligt.

Imidlertid finder mindretallet det ikke i overensstemmelse med grundlæggende principper i international flygtningepolitik, at en asylsag ikke kan genoptages, når en asylansøger føler en begrundet frygt for tilbagesendelse under de forhold, der er beskrevet under punkt 2. Derfor vil det være forkert at lovfæste en bestemmelse om, at en sag ikke kan genoptages efter udrejsefristens udløb.

Endelig er mindretallet generelt imod isola-

tion af fængslede og har derfor igennem mange år arbejdet for en ophævelse, subsidiært en begrænsning af anvendelse af isolation i forbindelse med varetægtsfængsling. Mindretallet vender sig derfor på det bestemteste mod, at retsplejelovens regler om isolation, brev- og besøgskontrol, der gælder af efterforskningsmæssige grunde, nu overføres på asylansøgere, der frihedsberøves for at sikre deres tilstedeværelse eller for at opklare deres identitet. I øvrigt henvises til notat af Jørgen Jochimsen, vedlagt høringssvaret fra præsidenten for Vestre Landsret.

Ændringsforslag

Af indenrigsministeren, tiltrådt af udvalget:

Til § 1

1) Nr. 14 affattes således:

»14. § 53 affattes således:

»§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Ved nævnets behandling af en sag, der er af principiel karakter, medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 6 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, mens 2 medlemmer beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 2 medlemmer beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren.

Stk. 3. Ved nævnets behandling af sager, der ikke er af principiel karakter, medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 1 medlem, der er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, og 1 medlem, der enten er udpeget af indenrigsministeren eller beskikket efter indstilling fra udenrigsministeren eller Advokatrådet.

Stk. 4. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v., herunder retningslinjer for, hvilke grupper af sager der behandles efter bestemmelsen i stk. 2, sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 2 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 5. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.